

tionen langt lysere, end vi andre, ganske særlig end jeg. Han gjorde opmærksom paa, at man i Statistikken opfører Indførselen med, hvad man kalder cif-Tallet, og Udførselen med, hvad man kalder fob-Tallet. Det er jo rigtigt, det ved vi, men det siger i dette Tilfælde ikke noget. Om man ogsaa tager Hensyn til alle de Kilder, som i nogen Grad kan afsvække det absolutte Tal, er Deficit saa kolossalt, at der ingen Tvivl er om — det samme mener jo den højtærede Handelsminister —, at vi ikke kan marchere videre paa denne Linie udover et Aars Tid uden at være fallit; saadan har jeg forstaaet den højtærede Minister baade i hans Forelæggelsestale og i Gaar. Heller ikke kan det nytte noget, at det ærede Medlem henviser f. Eks. til Englands Deficit, for England havde — lad os tage et bestemt Aar, som jeg tilfældigvis erindrer — i 1910 udestaaende i fremmede Lande, anbragt i Foretagender i oversøiske Lande, 66 Milliarder Kroner. Det modtog deraf en Rente, som sammen med, hvad det fik af sin Skibsfart, og sammen med, hvad det fik ved Remisser fra Indien o. s. v. for Pensioner, udgjorde en Sum af 6 Milliarder Kroner. Det er saa enorme Tal, at de efterlader i engelske Lommer i Milliardvis af Kroner, efter at Deficitet paa Varebalancen er dækket. Sligt kan vi jo slet ikke regne med her. Gid det ærede Medlem maatte have Ret i sit lyse Syn; det maa enhver ønske, jeg ogsaa. Men jeg tror det ikke, jeg er overbevist om, at jeg der ser rigtigere.

Jeg har en Undskyldning at gøre det ærede Medlem; jeg sagde i Gaar, at de Tal, med hvilke han underbyggede sin Tale, ikke var rigtige, men det laa i, at jeg havde misforstaaet, hvad det ærede Medlem henviste til. Det har jeg set i Dag ved at gennemlæse, hvad han sagde.

Det ærede Medlem kom med en meget interessant Bemærkning i Gaar, interessant baade ved det, der var rigtigt i den, og ved det, der var galt. Det ærede Medlem siger, at man kunde gøre det Tankeeksperiment at forestille sig et Samfund, som slet ikke eksporterede og slet ikke importerede; et saadant Samfunds Velstand var ikke dermed fastlagt og uforanderlig, der kunde meget vel i et saadant Samfund arbejdes en meget betydelig Velstand. Ja, det kommer an paa, hvad man forstaaer ved Velstand. Hvis det ærede Medlem ved Velstand forstaaer, hvad man forstod ved Velstand paa Abrahams Tid, da man kaldte en Mand med meget

Kvæg og mange Faar rig, saa kan man oparbejde Velstand. Og det behøver man ikke at gaa tilbage til Abraham for at se, for det kan man se den Dag i Dag i Egne, der ligger fuldstændig isoleret, borte fra al Samfærdsel; der har vi netop saadanne Mennesker, som man kan kalde velhavende, maaske rige. De har 50 000 eller 100 000 Kvæghoveder og maaske 200 000 Faar. Man kan kalde dem rige, og man kan kalde dem fattige; de lever paa en meget lav Levefod, men Sagen er den, at et Kultursamfund kan man aldrig udvikle af den Tilstand, og et Kultursamfund kan man ikke underholde paa den Tilstand. Derfor kan de leve lige lykkeligt. Jeg har været hos saadanne Folk, og de var meget glade og fornøjede, men det er ikke det, vi forstaaer ved Velstand i et Kultursamfund.

Jeg skal saa gaa over til det ærede Medlem fra Rønne (Hauge). Det ærede Medlem var i Dag en stor Skuffelse, maa jeg sige, og hvis han, som jeg venter, udgiver denne Tale, der baade ved sin Længde og ved sit betydelige Indhold fortjener Udgivelse, saa vil jeg foreslaa ham en Overskrift som f. Eks.: Forandring fryder, sagde Fanden, han malede sin Hale spinatgrøn. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har været paa Bedding i Nat, men godt kalfatret er han ikke sat i Vandet igen. Det ærede Medlem flød let og stolt og smukt paa Vandet i Gaar, parat til at sætte Sejl og Kurs, hvor den nærmest bragte ham i en eller anden Havn. I Dag ligger han der tung og dvask og med en vældig Slagside, under Gafflen højt Blodflaget vajer, og der er ikke mere end een Kurs i Dag, det er den socialistiske.

Og i dette Humør fortæller saa det ærede Medlem, at jeg skulde i Gaar have givet Forslaget min Tilslutning. Nej, det, jeg gav min Tilslutning, det, der glædede mig hos det ærede Medlem, var hans faste Fodslag, med hvilket han traadte ret igennem hele Valutahistorien og ned paa den grønne Jord, ud af hvilken Valutaproblemet gror som en Virkning af en Aarsag, der ligger paa Jorden. Og denne Grundaarsag, nemlig det ydre Misforhold mellem Udførsel og Indførsel og det videre Syn ud i Tiden, dette, at man faar mindre at leve af, end man tidligere har haft, tog det ærede Medlem fast paa og sagde gode og manende Ord i den Anledning. Desuden viste han ikke den bombefaste Sikkerhed med Hensyn til, at det nu netop skulde være dette, som Forslaget bød paa,